

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118366063
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118366063.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovéj a JUDr. Jany Haluškovéj ako členiek senátu, v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, zastúpeného JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom AK Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, IČO: 42 185 190, proti žalovanému: N. D., nar. 5. novembra XXXX, bytom T. nad V., o zaplatenie 464,71 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č.k. 7Csp/65/2019-67 zo dňa 30. októbra 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdzuje.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. m e n í tak, že žalovanému náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie n e p r i z n á v a.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 7Csp/65/2019-67 zo dňa 30. októbra 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) žalobu o zaplatenie 464,71 Eur s príslušenstvom zamietol (prvá výroková veta). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi (druhá výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplatenia istiny 464,71 Eur spolu s príslušenstvom - úrokom z omeškania z dôvodu, že na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 18.12.2006 ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 464,71 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť aj s nákladmi spojenými s úverom. Žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok; jeho dlh sa stal splatným dňa 27.02.2007. Žalobca vyzýval žalovaného na zaplatenie dlhu prostredníctvom upomienok, mailov a SMS správ; k zaplateniu dlhu bol vyzvaný aj výzvou zo dňa 24.10.2018; do dňa podania žaloby neuhradil žalobcovi žiadnu sumu. Žalobca nárok pôvodne uplatnil v upomínacom konaní; Okresný súd Banská Bystrica pôvodne vydal vo veci platobný rozkaz (sp.zn. 10Up/913/2018 zo dňa 12.12.2018), tento sa žalovanému nepodarilo doručiť do vlastných rúk. Žalobca navrhol pokračovanie v konaní na príslušnom súde. Na výzvu súdu prvej inštancie žalobca v písomnom podaní doručenom súdu dňa 16.10.2019 uviedol, že dlh žalovaného bol splatný dňa 27.02.2007.

1.2 Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, ustanovenie § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 2 písm. a) a b), § 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o

spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii. Rovnako aplikoval ustanovenie § 54a, § 100 ods. 1, ods. 2, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobca so žalovaným podpísali dňa 18.12.2006 Zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol ako žalobca ako veriteľ žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 14.000,-Sk; žalovaný sa zaviazal zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o poplatok vo výške 13.360,-Sk; celkovo sa zaviazal zaplatiť žalobcovi 27.360,-Sk v 12-tich mesačných splátkach po 2.280,-Sk počnúc dňom 22.01.2007. Žalobca výzvou zo dňa 24.10.2018 žalovaného vyzval na úhradu sumy 979,60 Eur.

1.3 Súd prvej inštancie uzavrel, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským; predmetom činnosti žalobcu je aj poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia rozsahu, poskytovanie spotrebiteľských úverov a poskytovanie úverov z vlastných zdrojov; naproti tomu žalovaný v čase uzavretia zmluvy nebol podnikateľom. Predmetná zmluva je zmluvou o úvere podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka; zároveň ide o zmluvu spotrebiteľskú s poukazom na ustanovenie § 23a zákona č. 634/1992 Zb. Ide o zmluvu adhéziu, uzatváranú na predtlačenom formulári, bez toho, aby žalovaný ako spotrebiteľ mohol podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah. Zároveň v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z. ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Okresný súd s poukazom na ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka zdôraznil, že je povinný prihliadať na to, či žalobca nevymáha premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy. Súd prvej inštancie pritom zistil, že žaloba bola podaná dňa 18.06.2019; žalovaný bol povinný splácať úverové splátky v dvanástich mesiacoch vždy do 22. dňa v mesiaci so začiatkom 22.01.2007; posledná splátka mala byť uhradená 22.08.2008. S poukazom na ustanovenie § 101 konštatoval trojročnú premlčaciu lehotu; keďže posledná splátka bola splatná dňa 22.01.2008, celý uplatnený nárok bol premlčaný v trojročnej dome, ktorá mala uplynúť dňom 23.01.2011. S poukazom na ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol, nakoľko si žalobca uplatnil premlčaný nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Z dôvodu, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol, nezaoberal sa už ostatnými dôvodmi žaloby a ďalšou kontrolou spotrebiteľského práva.

1.4 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Žalobcovi, v spore neúspešnému nárok na náhradu trov konania nevznikol; nárok na náhradu trov konania vznikol žalovanému, v spore úspešnému. S prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný v spore úspešný nebol a nevznikli mu žiadne trovy, čo považoval súd prvej inštancie za dôvody hodné osobitného zreteľa, okresný súd s poukazom na ustanovenie § 257 C.s.p. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal; vo výroku však uviedol, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) včas odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil odvolacie dôvody, uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) C.s.p.. Tvrdil tak, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 V podanom odvolaní žalobca poukázal na obsah zmluvy o úvere, uzavretej medzi ním a žalovaným, skutočnosť, že zmluva bola uzatvorená podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá má povahu absolútneho obchodu. Aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa nie je možná, právny vzťah medzi ním a žalovaným nie je vzťahom spotrebiteľským. Nemožno sa dodatočne dovolávať inej právnej povahy zmluvy, keďže jej uzavretie podľa ustanovení Obchodného zákonníka žalovaný svojím konaním sám vyvolal a inicioval. Zmluvné strany sa pritom dohodli, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Okrem uvedeného žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaný mal v prípade, ak by nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu, právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní od jej uzavretia; uvedené právo žalovaný nevyužil, z čoho vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia úveru.

2.2 Pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku odvolateľ zdôraznil, že nárok na zaplatenie 464,71 Eur mu bol priznaný platobným rozkazom sp.zn. 10Up/91/2018 zo dňa 12.12.2018; z uvedeného dôvodu sa nárok zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX nestal premlčaným ani v

trojročnej premlčacej dobe. Poukázal pritom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka a najmä na ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo, ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plyníe premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty“. Mal tiež zato, že z dôvodu, že po postúpení veci z upomínacieho súdu na okresný súd, sa v konaní pokračovalo, premlčacia doba od uplatnenia práva po dobu konania neplynie. Podľa názoru odvolateľa tak nemožno uplatnený nárok považovať za premlčaný.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

7. Odvolanie v danom prípade nie je dôvodné.

Rozsudok súdu prvej inštancie je riadne a v súlade so zákonom odôvodnený, je z neho zrejmé, akými úvahami a právnymi názormi sa súd prvej inštancie riadil pri svojom rozhodovaní, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Právne závery sú súladné s vykonaným dokazovaním, čo je zistiteľné z obsahu spisu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom a argumentáciou súdu prvej inštancie. Okresný súd jasne vysvetlil, že zmluvu uzavretú medzi žalobcom a žalovaným je potrebné okrem ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka potrebné posudzovať podľa ustanovenia § 23a zákona č. 634/1992 Zb. aj ako spotrebiteľskú zmluvu (spotrebiteľskými zmluvami so zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje) a zároveň, že ide o ide o spotrebiteľský úver a zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z.. Aplikácia uvedených ustanovení je v plnom rozsahu dôvodná okrem iného aj s prihliadnutím na ustanovenie § 3 ods. 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., ktoré definuje veriteľa a spotrebiteľa v právnych vzťahoch založených zmluvami o spotrebiteľskom úvere. Po takto vykonanom právnom posúdení bola aplikácia ustanovení právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa v plnom rozsahu dôvodná. Spotrebiteľské zmluvy pritom nepredstavujú osobitný zmluvný typ, aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy; naopak, príslušné ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, je potrebné použiť na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah. Niet pochybnosť, vzhľadom na formulárový obsah zmluvy, že žalobca ako veriteľ v predmetnom zmluvnom vzťahu zmluvné podmienky so žalovaným ako spotrebiteľom osobitne nevyjednával a spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom ovplyvniť nemohol.

7.1 Neobstojí ani poukaz žalobcu na zmluvné dojednanie uvedené vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, znenia: „Obidve zmluvnú strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom“. Odvolací súd má zato, že takáto zmluvná podmienka je neplatná, takéto zmluvné dojednanie možno považovať aj za obchádzanie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (zákona č. 634/1992 Zb. resp. zákona č. 258/2001 Z.z., resp. ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách).

7.2 V nadväznosti na správne právne posúdenie zmluvy zakladajúcej právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným súd prvej inštancie aplikoval (aj) ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť“; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel“. Proti aplikácii uvedeného ustanovenia Občianskeho zákonníka odvolateľ nenamietal.

7.3 Súd prvej inštancie pritom správne zistil, že žalovaný mal svoj záväzok zo zmluvy o úvere splatiť v dvanástich mesačných splátkach, so splatnosťou prvej splátky 22.01.2007 a splatnosťou poslednej splátky 22.01.2008; s prihliadnutím na ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka začala všeobecná trojročná premlčacia doba plynúť odo dňa zročnosti každej jednotlivkej splátky; premlčacia doba vo vzťahu o poslednej splátke splatnej dňa 22.01.2008 uplynula dňom 23.01.2011; týmto dňom bol nárok žalobcu premlčaný. Keďže žaloba bola súdu doručená dňa 28.10.2018, stalo sa tak po uplynutí premlčacej doby, na čo súd v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka prihliada ex offico. Vymáhaním premlčaného práva sa pritom rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie.

7.4 Pokiaľ odvolateľ namietal, že jeho nárok sa nestal premlčaným z dôvodu, že uplatnený nárok mu bol priznaný v upomínacom konaní platobným rozkazom odvolací súd zdôrazňuje, že nárok žalobcu sa premlčal dňom 23.01.2011. Žalobca nepreukázal žiaden zo zákonných dôvodov, pre ktorý by premlčacia doba v rámci plynutia a uplynutia premlčacej doby neplynula. Skutočnosť, že nárok uplatnil po viac ako siedmych rokoch odo dňa premlčania práva nemá za následok plynutie novej premlčacej doby. Rovnako vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní nemá za následok plynutie novej, 10-ročnej premlčacej lehoty na vymoženie pohľadávky. V tomto smere žalobca opomenul, že platobný rozkaz právoplatnosť nenadobudol, nakoľko ho nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk. Práve aplikácia ustanovenia § 110 ods.1 Občianskeho zákonníka by bola výsledkom nesprávneho právneho posúdenia; žalobca ani netvrdil, že žalovaný ako dlžník dlh uznal písomne čo do dôvodu a výšky. Tvrdenie o tom, že premlčacia doba po postúpení z upomínacieho súdu na okresný súd od uplatnenia práva neplynie je súladné s ustanovením § 112 Občianskeho zákonníka, avšak aplikácia predmetného ustanovenia je rovnako nedôvodná predovšetkým z dôvodu, že nárok žalobcu sa premlčal pred tým, ako ho uplatnil v súdnom konaní.

7.5 Odvolací súd sa tak plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca uplatnil premlčaný nárok; bol dôvod na aplikáciu ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka, čoho následkom bolo správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobu je potrebné zamietnuť z dôvodu, že žalobca si uplatnil premlčaný nárok zo spotrebiteľskej zmluvy.

8. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. vo výroku I. ako vecne správne potvrdil.

8.1 Výrok II. napadnutého rozsudku odvolací súd preskúmal ako výrok závislý. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že tento pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania aplikoval ustanovenie § 257 C.s.p., podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Na takýto postup nebol dôvod. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalovaný bol v konaní neaktívny a zo spisu nevyplýva, že by mu nejaké trovy konania vznikli. To však neznamená, že nárok na náhradu trov konania nemá; uvedené skutočnosti sú dôvodom pre rozhodnutie, ktorým súd žalovanému nárok na náhradu trov (na ktoré by inak nárok mal) neprizná. V naznačenom rozsahu potom odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku II. o nároku na náhradu trov konania zmenil.

9. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, zo spisu však vyplýva, že žalovaný nebol v odvolacom konaní aktívny, k podanému odvolaniu sa nevyjadril. Zo spisu zároveň vyplýva, že mu účasťou v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Preto odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).